

— „Занапастила мене мати,
Зовняе марно у палатах
Краса і молодість моя!”
— „Ти, душко, плачеш?” — „Хто се? я?”
Ні, я не плачу.” — „Знаєш, Маню?”
У городі тепер Армяне;
Купи собі, Машуню, шаль!”
— „Мені не треба тії шалі!”
— „Не задавай же серцю жалю!
Купи, голубко! Не печаль
Мого ти серця! А весною
В Париж поїдемо з тобою,
Або поїдемо в село,
Як схочеш, серце.”

Тихо, тихо

Зима минала; кралось лихо,
Та в самім серці й уляглося
У генеральші молодії.
Поїхали в село весною;
В селі бенкети загули;
А генеральша плаче, плаче,
А генерал того не бачить,
А всі вже бачили в селі.

(II.)

З нудьги, із двору погуляти
Якось задумавшись пішла,
Та аж за царину зайшла,
Та й бачить, що пасе ягнята
Мале хлопяточко в стерні.
— „О горе, горенько мені!
Що я робити-му на світі?...
Се ти, Петрусю?” — „Аже-ж я.”
— „Ходім до мене! будем жити,
Як там на хуторі колись
Жили, жили.” — Та й похилилась,
Очей не зводячи, дивилась
На Петруся. Одним-одна
І виростала, й дідувала;
І за старого генерала
Занапастили-продали;